

Leto 7. Štev. 4. PRILOGA ZA MLADINO. 1938. april 8.

ŽIVLJENJE BLAŽENE DEVICE MARIJE MATERE BOŽJE NAŠE KRALJICE

(Po nazveščenji same nebeske Kralice napisala častitliva boža službenica:
Marija z Agrede.) (Štrta kniga).

14. Bože dete obrežejo i njemu dajo ime Jezuš.

V Betlehemi je bila sinagoga, v šteroj je duhovnik razlagao Mojzešov zakon, daritve se pa neso vršile, ar se je to smelo vršiti samo v Jeruzalemi. Duhovnik, ki je razlagao zakon, je vršio tudi obred obrezavanja. To bi mogeo vršiti tudi što drugi, pa so najrajši prepustili to duhovniki.

Na poziv Marijin je prišeo z Betlehema duhovnik z dvema pomočnikoma. Kda je vido preprosto, za stanovanje popolnoma neprimerno mesto, se je začudo. Marijina lübezničnost in vpliv njenih reči pa sta ga prisilila k občudüvanji. V svojem srci je začuto nenavadno genotje, ki ga je vzdignolo do velke pobožnosti. Kda se je dotekno božega deteta, je bio ves prenovleni i povzdignjeni v novo stanje milosti.

Sveti Jožef prižge dve sveči. Duhovnik, ki je šteo Mariji prihraniti žalost, ki bi jo zadela pri tom obredi, njoj je nasvetüvao, naj se malo prikloni. Sveta mati se je ne mogla odločiti, eli naj poslüša duhovnika eli naj sledi svojemi Sini. Pravi nato duhovniki, kak visiko poštüje to skrivnost i da je zadosta močna, da med operacijov drži dete na rokaj. Težko bi njoj bilo, če bi

morala oditi od svojega Sina. Šče ednok ga zaprosi, naj kem lepše ravna z njenim detetom. Delo se začne. Včlovečena Reč prelje prve kaple krvi za rešenje Adamove dece.

Sveta Devica je spoznala do dna globočino te skrivnosti. Spoznala je vsa notrašnja doživetja svojega Edinorojenca. Dete je jokalo kak pravi doraščeni človek. Bolečina rane, štero njoj je napravo kameni nož, neje bila telki vzrok njegovih skuz, kak nadnaravno spoznanje človeče trdosrčnosti proti njemi, štero je on naprej vido. Lübezniva mati je jokala iz lübezni i smilenja. Po operaciji pritisne dete na svoje prsi i ga zasüče v plenice.

Dühovnik se je čüdüvao svetoj materi, i tüdi angeli so se njoj čüdüvali. Kazala je velko dostojanstvo i modrost, i punost njene milosti je bogato sijala. Z velkov odločnostjov je držala dete pri obrezavanji, skrbno obrisala krv, obimala ga, skrbno njemi dvorila i njemi brez prestanka skažüvala čest i pažnjo. Kda je dühovnik zapitao za ime, sta Marija i Jožef naednok odgovorila po božem naročili: Jezuš njemi je ime. Dühovnik ga spiše v imenik obrezanih i doživi pri tom globoko genotje, ki njemi je iztisnolo mnogo skuz. Čüdeči se pravi: „Mislim, da bode to dete velki boži prorok. Pazita na njegovo odgojo i povejta mi, kak naj vam pomagam v vašem siromaštvi.“

Kda sta Marija i Jožef östala sama, sta slavila skrivnost obrezavanja s sladkimi skuzami i hvälospevi. Marija je držala v svojem naročji Sina, dokeč so trajale njegove bolečine. Ne mogoče popisati velko skrb njene lübezni. Samoga maloga Jezüša je genola ta lübezen. Na Marijino zapoved so njemi angeli spevali sladke pesmi.

Naš izseljenski dühovnik, g. Camplin Ivan pri svojem odhodi v Pariz. Na sliki poleg njega so sledeči gospodje: Jerič Ivan, dekan i plebanoš v Turnišči, Čontola Matjaš, misijonar v Ljubljani z redovnim bratom Cigütom, oba našiva domačina i urednik Novin. Slika je vzeta v Ljubljani pri Lazaristih, gde so g. Camplin pred odhodom zadnjo noč počivali.

Sv. IVAN BOSKO.

Don Bosko je bio pravi junak dela, da, ešče več, bio je svetnik dela. Delo za Boga njemu je bila srčna potreba i rad je ponavljao:

„Bog me je tak stvorio, ka mi je delo v razvedrilo pa me nikaj ne otrudi“. Ne je znan, ka je počitek.

Gda so ga vidili slabotnoga, so njemu, taničavali, naj se odpočije. On pa nato: „Odpočio se

bom, gda bom že kakši kilometer nad mesecom“. Drugi so njemu pravili: „Don Bosko, ne jemlite si toliko dela, da se preveč ne zmučite“, ali: „Ne sprejemajte toliko dečkov, ar so viri javne dobrotelčnosti izčrpani“. Vsem je ponavljao isto: „Prle bi trbelo naročiti hudočci, naj več ne zapelavle mladine i naj je več ne tira v pekeo. Če on henja, se tudi jaz ne bom več trudo za njo. Ar pa hudočec najde vsikdar nova sredstva, da zapelavle mladino, ne smem opustiti niednoga sredstva, da joj pomagam“.

Posebno zadnja leta so bila najsijajnejši zgled krščanskoga junaštva. Zdelani bole od naporov kak zavolo starosti, je ešče prepotilvao Italijo, Francijo, Španijo, da je zbiral milodare za svoje sirote, za misijone, za cerkve i za druga svoja podjetja. „Tak težko se je včasih vlekeo — pripovedavle profesor Ceruti — da je nam, ki smo ga sprevaljali, kak drugim, ki so bili navzoči, bilo to jako mučno i nam sililo skuze iz oči. Pa je bio

vseedno veseli. Gda je že skoro popunoma postao slep, se je ešče poslušavao šibkoga vida, da je pisao pisma svojim dobrotnikom i duhovne nasvete vsem, ki so se njemu za to priporočali. Tistim, ki so ga prosili, naj opusti naporna potovanja, je odgovarjao: „Paščiti se morem, da dovršim, ka sam začno, inači mi sfali čas“. Gda so ga prepričavali, da ne bi nikaj zgubo, či malo menje dela, ar so pravili, „bote pa zato duže živeli“, je odgovarjao odločno: „Itak, itak, či ščem zveličati svojo dušo, morem delati“.

Nad vhom nad sobov je meo zapisano z velikimi črkami: Vsaki trenutek časa je zaklad. Svoje duhovne sinove je opominao: „Delajmo kak da nam je vsikdar živeti — živimo pa kak bi nam trbelo vsaki den vmreti“.

Pa vse njegovo delo je bilo samo za Boga.

Gda je meo za časa duhovnih vaj okoli sebe zbrane ravnitelja zavodov, jih je pitao: „Ka mislite, da moremo posebno priporočati sobratom?“ Gda je čuo od njih različne odgovore, je zaključo: „Vidim, da delamo dosta. Priporočati moram, da delamo vsikdar za Boga. Povzdignimo večkrat med delom svoje misli k Bogi, da nam hudi duh ne vkradne zaslužnja naših trudov“.

Dostakrat je ponavlaol: „Naša družba bo vsikdar cvetoča, dokeč bodo salezijanci delavni pa zmerni“. V ednoj knjižici, v šteroj zapušča svojim sinom nekelko opominov, je podao kak najvažnejši opomin te reči: „Gda se bo zgodilo, da bo kakši salezijanec onemogeo i vmro na deli za zveličanje duš, te lahko pravite, da je naša družba zvršila sijajno zmago. Obilnost božega blagoslova se bo nad njov razlejala“.

Po odhodi prvih misijonarov njemu je g. Barberis želeo „ešče vnogo let zdravja, da bi tak mogeo dovršiti vsa začnjena podjetja“. — „Tudi sam — odgovori D. Bosko — večkrat premišlavlem, da bi se dalo ešče dosta dobroga včiniti, či bi mi Bog dao dočakati 80 ali 85 let, pa me ohrano pri zdajšnjem trdnom zdravji. Mam lepe načrte za Italijo, za Evropo, da, za ves svet. A Bog naj včini, kak je njemu drago. Dokeč me pusti pri življenji, rad ostanem. Paščim se z delom kak najbolje se da, ar vidim, da tudi čas leti. Zato delam načrte pa jih skušam izvršiti, trdim se kak največ mogoče. Pri vsem tom pa mirno čakam, da pribije vora odhoda. Gda pride, bomo šli. Ka ostane za menov nedovršenoga, bodo drugi v red spravili, a dokeč ne pride ta vora, se ne stavim“.

Zdravniki, ki so Don Boska vračili v betegi zadnjih let, svedočijo, da so prestani napor i premagovanja popunoma zdelali njegovo nekda veliko moč. Izjavili so tudi, da je meo tak zmučeno i zdelano telo, da je bilo nerazumlivo, kak je mogeo v takšem teli vršiti ešče tolika opravila.

„Či je sedo, se je vidilo, da je ešče kelkotelko pri močeh. Duševna sila je oživlala že več blede, dobrotno lice. A gda je hodo, se nam je vsem smilo do srca. Težko nam je bilo,

posebno gda smo se spomnili njegove nekdašnje močne postavé. Zadnja leta je hodo sključno i držao roke nekoliko razpete i zdignjene. Navadno so njemi je podpirali vdani sinovje.

„Pri vsem tom — pristavla g. Cerruti — smo ga z občüdvanjom gledali vsikdar mirnoga. Mali smehljaj ste mogli viditi na njegovih vüstah tüdi pri največšoj žalosti, med največšimi ponižavanji i na sredi najbridkejših poskušenj. Ostao je miren tüdi v trenutkih, gda ga je Bog sküšao z izrednimi bridkostmi i gda bi človek mislo, da so ga vsi zapüstili. Da je v tom ne zdvojio, to je bio pravi čüdež. Tolika ravnodüšnost se ne da raztumačiti brez posebne pomoči odzgora“. Kelko hüše so bile skrbi, ki so ga trle, ali kelko vekše nevarnosti, ki so njemi pretile, telko veselejši je bio po navadi Don Bosko. Zató je prišlo že v pregovor: „Don Bosko ma gvišno velike nevole, da se kaže tak veseloga“. — Navadno so vgonili. Za kratek čas so zyedili za njegove težave.

Kardinal Kagliero piše: „Toliko let sam živo ž njim, pa sam občüdüvao njegovo mirnost, gda se je med groznimi težavami loto podjetja za čast božo i zveličanje düš. Ta mirnost je ostala vsigdar pri njem, naj so bila ogrizavanja kakšte hüdobna, ponižanja kakšte žgoča, naj so bila podjetja kakšte težka i napadi proti „Drüžbi“ i proti njemi kakšte silni. „Est Deus in Izrael“, je ponavla: „Bog čüva nad nami. Nikaj nas naj zato ne vznemirja“.

Kardinal Alimonda je tüdi svedočo: „Večkrat sam se zaistino mogeo čüditi, gda sam vido Don Boska vsigdar mirnoga, vsigdar ravnodüšnoga, bodisi v trpljenji, bodisi v veselji. Niedna reč ga je ne mogla spraviti iz ravnotežja. Visoka stopnja popunosti, do štere se je Don Bosko zdigno, me je navdala z občüdvanjom. Znao sam pa, da je tak moglo biti: Don Boska je svet ne mogeo vznemiriti, ar se je Don Bosko vrgeo v naroče Bože“.

(Dale.)

Skrivnost hüdobije.

Bog je neskončno dober. Za svakoga je poskrbo vse milosti, da se zveliča, če se šče. Pa človek križa bože namene, pripravlja si pogübo. To je skrivnost hüdobije.

Krasno je drevo v spomladnom cveti. Naednok se pa samo začne cvetje osipavati i drevo se süšiti. Črv je znotraj, ki ga ne vidi človeče oko. Düša, bože dete, postane v par letaj dete pogübljenja. Kak strašna sprememba. Nedužna deklíca 15 let je za par let znana vlačüga cele okolice. O kak strašna je krivnost hüdobije. Naednok nišče ne postane hüdoben. Pomali ide to naprej navadno. A najglobše spadne tisti, ki najviše hodi. Gizda je najstrmejša pot doli v pogübljenje. Poleg gizde pride zane-marjanje tistih lastnostih, štere je Večni dao človeki. To so talentumi, od šterih guči Jesuž i štere što zakopa i je ne rabi prav, se zavrže. Zmüžnosti so dvorezni meč. Če je prav ne ra-

bim, me ranijo i pogübijjo. Ka mi pomaga nagnjenost na pobožnost, če zato molim, naj se lüdem dopadnem. Kaj mi pomaga bister razum, če ga napunjavam z svetom i ne z Bogom! Kaj mi pomaga odločna vola, če se ne odločim za Boga, nego za vživanje tela!

Ne pomaga mi sveto mesto, imenitna romanja, če düša ne išče Boga. V paradížomi je bila tüdi kača, ne samo Bog. Če kače nebi poslušali prvi stariši, bi vsi lüdje vekomaj srečni bili. A ar so kačo i ne Boga poslušali, se vsi moramo pokoriti i smo v nevarnosti večnoga pogübljenja.

Prilike oslabijo volo i otemnijo pamet. Zato pravi sveti Düh Bog: „Ki lübi nevarnost, prejde v njej.“ (Sir. 3, 27.) I nasedi se v düšo, kak pravi sveto Pismo od Magdalene: sedem vragov (Luk. 8. 2.) To so sedmeri glavni grehi:

1. Gizdost, štera je koren vsakoga greha, kak pravi sveti Düh Bog v knigi Sirahovoj v 10. poglavji, 14. vrsti. Hvali se i rada jemle hyale düša.

2. Skopost. Išče zemelske reči, troši na nečimurnost, trdoga srca je do trpečih i žele si srečo drüghih.

3. Nevošččenost. Vse bi ona rada mela, središče vsega šče biti ona. Zato graja vse, ka je ne ona i žele hüdo drüghim.

4. Nezmernost. Boji se zatajüvanja, vživanje jej je vse. Kem več veselice, tem boljše za njo.

5. Srditost. Vse jo čemeri, srdi se pri najmenšoj reči, preklinja i se zaklinja, sumniči, se maščüje.

6. Nemarnost. Boji se samote, molitve, išče prilike za veselice, mrzi se njej pobožnost.

7. Nečistost. Njeno oponašanje na greh zapelavle; guči nedostojno, posvetno se oblači. Njeno čtenje je krivo, njena domišljija puna z nečistimi predstavami, želami. Z očmi požira nasladnost i razširja nasladnost; gori v njej ogenj nesramnosti, ki vužiga i drüge. Njeni smeh je nedostojni, veseli se nesramnim pesmam, posvetnim igram, gučom, dvoumnim šalam. Šminka se i rabi dišeče žajfe. Vse za telo, nikaj za Boga. Kam je prišla uboga düša, ki je pred leti ešče tak vroče lübila Boga i za nje-ga vse žrtvüvala, zdaj pa vse žrtvüje za telo, nikaj za Boga! Skrivnost hüdobije.

Ti bi se smejao tistomi tišlari, ki bi šteo püklavi, soklov-nati i neshoblani falat lesa vküp skeliti z lepim gladkim. To je samo tak mogoče, če prle prvoga dobro shobla, da bo gladek. Pa vidiš, tak je med tvojov i božov volov. Boža vola je lepa gladka kak najlepše politerano pohišstvo. Tvoja vola je pa vsa zveznjena, hrapava, vsa puna frünt. Kelko lepše jo zglatiš, telko bole se približa božoj voli. Kelko bole bo tvoja vola iskala zbližanje z božov, telko boš bole zadovolen. Probaj.

MISIJSKA POROČILA

Prečtiti gospod Jožef Klekl, vp. plebanoš v Črensovcih.

Srčne pozdrave. Pred par tjedni mi je moj prijateo pa sorojak, s šterim san se po dugom časi srečao, posodo za šte-nje Kalendar Srca Jezušovoga leta 1938 pa nekaj številk Mari-jinoga Lista, ki ga on redno dobivle. Prešteo san vse z največšim veseljom; nešterne reči pa so se mi denok tak dopadle pa me tak sladko spomnile na moj domači kraj, ka san se odločo pisati Vam, Gospod Urednik Marijinoga Lista, Vam, Gospod Klekl, ki ste se pokazali pa zaistino zaslužili, ka Vas zvemo naj-večkšega prijatela pa dobrotnika našega naroda.

Vi mene gvišno ne poznate; Vas pa san jez tudi vido lekaj samo idnouk.

Bilou je 13. julija 1924: Gospod Ivan Jerič so meli Novo Mešo v Dokležovji. Ar je Dokležovska cerkev premala, pa je den jako lepi bio, je bila Meša vōni pred cerkvijov, ge sou na-sajeni v redi lepi kostani, ka lipou senco delajo. Pod ednim kostanom poleg oltara so pripravili predganco. Vsi so jako ča-kali na predgo, zato ka je celo Dokležovje razveselila novica, ka do prej predgali gospod Klekl iz Črensovec. Da bi bole po-slušali pa bole vidli, smo se jez pa nekaj drugih mojih vrstni-kov spravili gor na eden kostan poleg predgance, tak kak vrabci. S tiste visočine smo začūdeni gledali na velko vnožino lūdi, štera se je razlejala po celom placi doli do Jeričove hiže. Gos-pod predgar pa so se zaistino nikaj nej brigali za nove vrste vrabce, liki so vzdignili glas tak ka bi se čūlo po celom Dok-ležovji pa šče na ov kraj Müre". ... srečni stariši, šterim Bog takšega sina da ... Srečen si ti, Novomešnik, sredi tvojih dra-gih, ki si prestao telko težav, da dosegneš tvoj cio. ... v jednoj rouki plūg, v drugoj pa knigo ... Nešterne ženske so si oči brisale, možaki pa si mustače zavihali: predgar so na dele grmeli: "... srečno Dokležovje, srečen celi naš slovenski narod, šteri takši sad obrodi ..." Z dreva pa spadne v tom trenutki zeleni kostan ravno poleg predgance: malo je falilo, ka bi vdaro na glavo gospoda Klekla. Ne vem, či so oni to opazili, liki dva možaka sta zdignila belo golo glavo pa pogledala gor tak kak či bi jagra bila. Nej sta namerila pūkše, pa denok štirje vrabci, či tudi so nej meli peroti, so odleteli z kostana brezi, ka bi što drugi kaj opazo ... (Vse sam v pamet vzeo. Vr.)

Poznej san večkrat kaj slišao pripovedovati od Vas, od mojih tovarišov dijakov, ki so o tem bili bole vučeni kak jez. Nekaj san šteo v Marijinom Listi, ki so ga moja mati naročili. V tej letaj pa, štera preživlem v tūjini, či tudi so novice iz Do-movine silno redke, denok so tem bole drage pa se bole glo-boko vtisnejo v srce pa v spomin. Što je ešče nej bio v tūjini,

si nemre niti misliti, kak je Domovina draga, kak more biti ljubljena pa poštuvana. Zato pa prav za prav nišče je tak ne lübi kak njeni sinovje v tujini. Te misli pa tej spomini, prečastiti gospod Klekl, me vsakši den bole prepričajo, ka slovenski narod ma silno velki dug plačati Vam. Ka san slišao eli pa čteo od vsega tistoga, ka ste Vi včinili za naš narod v Slovenskoj Krajini, me je genilo do srca. Vam smo dužni mi, či smo gnjes Jugoslovani. Ne vem či delam krivico mojemi narodi, či pravim, ka je on gnjes den ešče nesposoben za pravilno sodbo vsega zaslužnja Vašega, vse vrednosti Vašega dela. Tou de samo narodna zgodovina pravilno sodila. Ona bo povedala bodočim Slovencom, što so bili gospod Jožef Klekl, ka so za Jugoslávijo napravili, kelko so nam koristili, pa kelko zaslužijo, da ji narod lübi pa časti. Tü, iz Amerike, daleč od Domovine, ge se domovina bole lübi pa više ceni kak vnogokrat doma, se Vam jez, zadnji sin Slovenske Krajine, srčno zahvalim. Od zgodovine naše Slovenske Krajine čisto malo znam, skoro nikaj, zato, ka san nikdar nikaj nej meo prilike kaj popolnoga zvedeti v toj stvari, liki tou malo, ka znam, je zadosta, da spoznam pa visiko cenim Vas, Vaše delo, pa Vaše zasluge. Hvaležen sem Vam, da san Jugoslovan!

Z veseljom priznam Vašo skrb za Slovenske izseljence in za ustanovitev in širitev v Slovenskoj Krajini Družbe Sv. Rafaela, štere san član, pa štera dela pa skrbi za duhovno pa kulturno blagostanje Slovincov v tujini.

Dovolite, da Vam še nekaj omenim. Z velikim zanimanjem san prešteo v novom Kalendaru Srca Jezušovoga lepi govor bogoslovca Glavač Franca na širitelskom sestanki v Velikih Dolencih. Iz svojih prvih dijaških let poznam g. Glavač Franca in sva si bila dugi čas prijatela. V slednjih letaj pa nas je Bog raztepeo po celom sveti, tak, ka zdaj so edni na Japonskom, drugi na Kitajskom, v Afriki, po celoj dugoj Ameriki, ništerni pa so si razdelili staro Evropo. Jako bi Vam bil hvaležen, či bi mi blagovolili poslati atres gosp. Glavača.

Včim se bogoslovske študije. Ravno začnem svoje drugo leto bogoslovja. Za tri leta, z božjov pomočjov, bom spevao Novo Mešo: tü v tujini eli pa doma pod dokležovskimi kostanami? Bog tou zna...! Samo, žalibog, tou je gvišno, ka takše predge nede, kak je bila 13. julija 1924, da je Müra poslušala pa ponavljala predgarove grmeče pa sladke reči: „...srečno Dokležovje, srečen celi naš slovenski narod...“

Priporačam se prisrčno Vašim molitvam. Boga pa prosim, da Vas ešče duga leta ohrani v podbüdo i korist našemi narodi, nato pa Vam naj obilno poplača za Vaše delo, Vašo požrtvovalnost in Vašo lübezen do naroda in domovine.

Srčne jugoslovanske pozdrave!

Vaš vdani služabnik

Alojzij Zver,

slóvenski bogoslovec, v Braziliji.

I zadnje reči Odrešenika
Smrtni hlapec zadavi je,
I rdeča krv je potekla
Po ranjenom telu Sina Boga.

Takrat blisk je razorao nebo,
I gromovi treskali so,
Tak da grobovi duš pobožni,
So odprli se po celotni zemlji.

Viher zaspevo je
Pesem svojo tužno,
Pesem smrti Krala,
I Odrešenika celoga sveta.

V to vremen sunce je
Z svojim rumenilom zakravelo,
I tri križe obsijalo,
Z osmrčeni telu na Golgoti.

Oči navzočih so zaprla se
Od straha prevelikoga.
Telo trepetalo njim je,
Kak od vetra listje jesensko.

Dve jezero let je skoron minolo,
Od prvoega križanja Kristuša,
Oh! Pa še kelkokrat križajo ga,
Naša srca trda.

P. M. Horvat.

Prečastiti gospod župnik!

Približal se je zopet dan najlepši,
poln tihe sreče, — svetega miru;
ves radosten in tisočkrat pozdravljen,
prečastiti, — to dan je Vašega premilega godu!

Z blaženim veseljem, danes k Vam se v duhu vrača,
stotisoč zvestih src, razkropljenih po svetu,
ljubezen vdanost in hvaležnost mila, k Vam jih vodi,
želeč Vam prečastiti k godu, — zdravje srečo!

Najboljši naš duhovni prečastiti Oče,
vse želje, ki danes jih poklanjamo v godovno Vam vezilo,
izlivajo se vse, v prošnje srčne vroče,
da bi nebo svoj sveti blagoslov nad Vas razlilo!

Nad življenjem Vašim, duhovni naš voditelj,
naj angelj sreče čuva in bedi;
vsa Vaša pota s cvetjem rožnim naj posiplje,
v radosti tihi, naj ohrani Vaše zemske dni!

Dobrotni Bog naj blagoslavlja Vaše delo,
in žrtve vse, ki v blagor naš jih Vi storite,
da bo sadove plemenite želo, —
še dolgo vrsto let, k Bogu duše naše Vi vodite!

Ob dnevu, ko svoj godovni dan slavite,
kličemo v globoki Vam hvaležnosti priskrbeno vdani,
„Še leta mnoga, nebo naj blagoslavlja Vašo pot,
in srečnega med nami Vas ohrani!“

Prečastiti! Vsi nauki Vaši zlati,
globoko v dušah nam žive;
zvesto hočemo se vsi po njih ravnati,
dokler v prsih naših, bilo bo srce!

Pastir premili, — naših duš voditelj,
Glej Tvoji smo, in biti hočemo vse dni,
Boga ljubiti, On je naša sreča,
in Nanj zaupati vse dni!

Velečastiti! Prosim sprejmite te skromne častitke k Vašemu častitemu
godu, ki Vam jih poklanjam v imenu vseh naročnikov in naročnic „Mar.
lista“ in „Novin“.

Vam vedno hvaležna — Vika Razlagova.

Ave Jezus.

Ave Jezus, Tebe moji duša moja,
najkrepi me milost Tvoja, da se Tebi
posvetim in te v Tvojo čast živim!

Ave Jezus, Tebe išče duša moja,
sredi zemeljskega boja Ti, ki si mu-
čencev moč; daj da zmagam greha noči!

Pismo z tujine.

Velečastiti gospod Klekl, vrediteo Marijinoga lista! Dovolite, da Vam pišem i želem vse dobro. Vam, blagi gospod, duhovni oča. Moja dužnost do Vas mi je, da se Vam zahvalim za lübi Marijin list, šteroga z mojev sestrov z veseljem sprejemave. Že od meseca januara nama pošilate Marijin list. Pa Vam šče nesve plačale i šče se nesve zahvalile za Vaše trüde. Lübi Bog Vam je plačaj.

Jaz z mojev sestrov Vam plačave Marijin list, sve poslale štirideset frankov. Te, pä če bo kaj ostalo od Marijinoga lista, darüjeve za dom sv. Frančiška.

Najlepša hvala za Vaše trüde, ve Marija, naša draga Mati Vam je bode poplačala.

Ostaneve s pozdravom: — Irma i Kristina Geder.

Spored za Slovence na eucharistič- nom kongresi v Budapešti.

V sredo 25. maja okoli osmih zajtra odhod iz Ljubljane, večer ob šestih prihod v Budapešt. Med potjov sedejo na vlak, ki ne idejo iz Ljubljane.

V četrtek 26. maja v cerkvi svete Elizabete ob 8 začetek, ob pol 11. prvo spravišče skupno z Hrvati, od pol dveh do pol šestih z avtobusi ogled mesta na posebni račun, potem večerja. Po večerji nastop k procesiji na Donavi, kak pobožni častilci i molilci Najsvetejšega na bregi Donave.

V petek 27. maja: ob 7 sveta meša ino prečiščavanje, od 9 do 11 ogled otoka svete Margete (Margitsziget), ob 11 spravišče Slovcov, ob 11 obed, od edne do 7 ogled mesta, od 8 do 9 molba Najsvetejšega.

V soboto, 28. maja: ob 7 sv. meša i prečiščavanje, po dnevi ogled mesta i okolice. Lejko se tüdi pela što se šče z ladjov po Donavi v Ostrogon, (Esztergom), ladja se more posebi plačati, od 8 do 9 molitvena vüra i predga, od 7 do 10 spovedavanje.

V nedelo, 29. maja: od 5 do 8 svete meše. Po zajtrki odhod na Trg junakov (Hősöktere), kde bo glavna sveta meša ob 9. Po obedi se prtlaga spravi v vagone. Potem odhod k baziliki za skupno procesijo. Po sklepnoj pobožnosti naravnost na vlak, ki bo romare odpelao ob 8 iz Budapešta i je vlak v ponedlek zajtra v Ljubljani.

Ki se ne vozijo do Ljubljane, izstopijo vsaki na svojoj železniškoj postaji. Vse iz lübezní do Jezusa v Oltarskom Svestvi.